

HOST

DAVID LAGERCRANTZ

JÁ JSEM

ZLATAN

IBRAHIMOVIĆ

JÁ JSEM

ZLATAN

IBRAHIMOVIĆ

BRNO 2015

DAVID LAGERCRANTZ

JÁ JSEM

ZLATAN

IBRAHIMOVIĆ

Jag är Zlatan

David Lagercrantz and Zlatan Ibrahimović

Copyright © David Lagercrantz and Zlatan Ibrahimović, 2011

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Cover design © Eric Broms

Translation © Prokop Vantuch, 2014

Autorská práva k jednotlivým fotografiím jsou uvedena na straně 415

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014, 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-310-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-282-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-290-0 (Formát MobiPocket)

Tuto knihu věnuji své rodině, přátelům a všem, kteří mě v průběhu let sledovali a stáli po mém boku v dobrém i zlém. Také bych měl krátký vzkaz pro všechny děti, které se cítí být jiné, příliš nezapadají do kolektivu a které někdo z nesprávných důvodů odděluje od ostatních. Je v pořádku, když nejste jako všichni ostatní. Nepřestávejte si věřit. Konec konců, mně to přineslo ovoce.

SEZNAM POSTAV

CO ADRIAANSE	Můj první trenér v Ajaxu.
ALEKSANDAR	Můj mladší bratr, narozený roku 1986. Přezdíváný <i>KENI</i> .
MASSIMO AMBROSINI	Kapitán AC Milán. Záložník.
MICKE ANDERSSON	Můj trenér v Malmö FF ve druhé lize (Superettan) a později i v první lize (Allsvenskan).
ROLAND ANDERSSON	Bývalý fotbalista a švédský reprezentant. Můj trenér při mém příchodu do Malmö FF.
MARIO BALOTELLI	Mladý talent Interu Milán. Útočník. Později přestoupil do Manchesteru City.
MARCO VAN BASTEN	Útočník, vynikající střelec. V AC Milán naprosto dominoval. V roce 1992 byl zvolen nejlepším hráčem světa.
LEO BEENHAKKER	Fotbalový funkcionář a bývalý trenér, který vedl například Real Madrid. Sportovní ředitel Ajaxu v době mého příchodu.
TXIKI BEGIRISTAIN	Sportovní ředitel v Barceloně během mého působení v klubu. Později rezignoval.
SILVIO BERLUSCONI	Majitel AC Milán. Bývalý italský premiér.
HASSE BORG	Bývalý hráč a obránce švédské reprezentace. Sportovní ředitel v Malmö FF během mého působení v klubu.
FABIO CANNAVARO	Obránce. Přišel do Juventusu ve stejnou dobu jako já. V roce 2006 byl zvolen nejlepším hráčem světa. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006.
FABIO CAPELLO	Velmi tvrdý trenér. Trénoval mě v Juventusu.
ANTONIO CASSANO	Útočník AC Milán. Italský reprezentant.
TONY FLYGARE	Kamarád z dětství. Fotbalový talent v Malmö FF.
LOUIS VAN GAAL	Fotbalový funkcionář a trenér. Ředitel Ajaxu během mého působení v klubu.
ITALO GALBIATI	Capellova pravá ruka v Juventusu.
ADRIANO GALLIANI	Fotbalový boss, viceprezident AC Milán.
GENNARO GATTUSO	Záložník AC Milán. Obrovský bojovník. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006.

PEP GUARDIOLA	Bývalý záložník Barcelony. Můj trenér v Barceloně.
HELENA	Moje přítelkyně, partnerka a matka mých dětí.
THIERRY HENRY	Můj přítel v Barceloně. Francouzská superstar, bývalý hráč Arsenalu, kde se stal nejlepším střelcem v historii klubu. Vyhral s Francií mistrovství světa v roce 1998 a mistrovství Evropy v roce 2000.
ANDRÉS INIESTA	Skvělý záložník a křídelní hráč Barcelony. Vyhral se Španělskem mistrovství světa v roce 2010 a mistrovství Evropy v roce 2012.
FILIPPO INZAGHI	Útočník, špičkový střelec. Hvězda AC Milán. V Turíně jsem bydlel v jeho bytě. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006.
JURKA	Moje máma. Narodila se v Chorvatsku. Pracovala jako uklízečka.
KAKÁ	Brazilec, ofenzivní záložník, světová superstar. V roce 2007 byl zvolen nejlepším hráčem světa. Přestoupil z AC Milán do Realu Madrid.
RONALD KOEMAN	Můj trenér během mého působení v Ajaxu.
JOAN LAPORTA	Prezident Barcelony po většinu mého působení v klubu.
HENRIK „HENKE“ LARSSON	Legendární švédský útočník. Hrál za Celtic a Barcelonu. V roce 2001 získal evropskou Zlatou kopačku. Můj mentor v počátcích mé kariéry.
BENGT MADSEN	Předseda představenstva Malmö FF během mého působení v klubu.
DANIEL MAJSTOROVIĆ	Švédský reprezentant. Hrál v různých týmech v zahraničí. Můj dobrý přítel.
ROBERTO MANCINI	Můj trenér během mých prvních dvou let v Interu Milán.
MARCO MATERAZZI	Obránce tvrdý jako skála. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006. Můj spoluhráč v Interu Milán.
HASSE MATTISSON	Kapitán Malmö FF během mého působení v klubu.
MAXIMILIAN	Můj starší syn, narozený roku 2006.
MAXWELL	Brazilský fotbalista. Neuvěřitelně elegantní obránce. Můj přítel hned od mého příchodu do Ajaxu. Hráli jsme spolu i v Interu Milán, Barceloně a Paris Saint-Germain.
OLOF MELLBERG	Obránce, švédský reprezentant a můj přítel. Hrál například v Aston Ville a Juventusu.

LIONEL MESSI	Světová superstar. Klíčový hráč Barcelony. Do klubu přišel, když mu bylo třináct. V letech 2009 až 2012 byl zvolen nejlepším hráčem světa.
GUDMUNDUR METE	Dobrý přítel. Hráli jsme spolu v Malmö FF.
MIDO	Útočník. Egypťan. Můj dobrý přítel v Ajaxu.
LUCIANO MOGGI	Fotbalový boss, legendární sportovní ředitel Juventusu během mého působení v klubu.
MASSIMO MORATTI	Ropný magnát, majitel Interu Milán.
JOSÉ MOURINHO	Legendární trenér. Trénoval mě v Interu Milán. Poté přešel do Realu Madrid.
PAVEL NEDVĚD	Záložník a můj spoluhráč v Juventusu. V roce 2003 byl zvolen nejlepším hráčem Evropy.
ALESSANDRO NESTA	Hvězdný obránce AC Milán. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006.
ALEXANDER ÖSTLUND	Můj přítel a bývalý švédský reprezentant. Hrál za různé kluby včetně Southamptonu.
ALEXANDRE PATO	Nadějný mladý útočník AC Milán. Brazilec.
ANDREA PIRLO	Záložník AC Milán, později přestoupil do Juventusu. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006.
MINO RAJOLA	Můj agent, přítel a poradce.
ROBINHO	Supertalent z Brazílie. Druhý útočník v AC Milán, bývalý hráč Realu Madrid a Manchesteru City.
RONALDINHO	Brazilec. Superstar. V letech 2004 a 2005 byl zvolen nejlepším hráčem světa. Hráli jsme spolu v AC Milán.
RONALDO	Jeden z nejlepších hráčů historie. Brazilec. Útočník. V letech 1996, 1997 a 2002 byl zvolen nejlepším hráčem světa. Můj dětský idol.
CRISTIANO RONALDO	Útočník, světová superstar. V letech 2008 a 2013 byl zvolen nejlepším hráčem světa. Hrál za Manchester United. Za rekordní sumu přestoupil do Realu Madrid. (V knize ho většinou nazývám „Cristiano“, abych ho odlišil od hráče, který pro mě vždy bude tím jediným pravým Ronaldem.)
SANDRO ROSELL	Následovník Joana Laporty v pozici prezidenta Barcelony.
SANELA	Moje starší sestra, narozená roku 1979.
SAPKO	Můj starší nevlastní bratr, narozený v Bosně roku 1973.

ŠEFIK	Můj táta. Narodil se v Bosně. Pracoval jako zedník a domovník.
THOMAS SJÖBERG	Bývalý fotbalista a švédský reprezentant. Asistent trenéra na začátku mého působení v Malmö FF.
THIJS SLEGBERS	Nizozemský novinář a přítel.
RUNE SMITH	Novinář, který o mně napsal první větší článek.
JOHN STEEN OLSEN	Agent, který mě objevil v Malmö FF. Podařilo se mu prodat mě do Ajaxu. V současné době můj blízký přítel.
LILIAN THURAM	Obránce. Můj spoluhráč v Juventusu. Vyhral s Francií mistrovství světa v roce 1998 a mistrovství Evropy v roce 2000.
DAVID TRÉZÉGUET	Francouzská hvězda a střelec. Hráli jsme spolu v Juventusu. Vyhral s Francií mistrovství světa v roce 1998 a mistrovství Evropy v roce 2000.
RAFAEL VAN DER VAART	Záložník Ajaxu během mého působení v klubu.
PATRICK VIEIRA	Záložník, můj spoluhráč v Juventusu a Interu Milán. Superstar. Můj přítel a skvělý hráč. Vyhral s Francií mistrovství světa v roce 1998 a mistrovství Evropy v roce 2000.
VINCENT	Můj druhý syn, narozený roku 2008.
CHRISTIAN WILHELMSSON	Záložník, švédský reprezentant a můj přítel. Přezdíváný CHIPPEN .
XAVI	Skvělý záložník Barcelony. Do klubu přišel, když mu bylo jedenáct. Vyhral se Španělskem mistrovství světa v roce 2010 a mistrovství Evropy v roce 2012.
GIANLUCA ZAMBROTTA	Legendární obránce, můj spoluhráč v Juventusu i AC Milán. Vyhral s Itálií mistrovství světa v roce 2006.

Přišel ke mně Pep Guardiola, trenér Barcelony, ve svém šedivém obleku a s tradičně zachmuřeným výrazem. Tentokrát vypadal trochu rozpačitě.

Tehdy jsem si ještě myslel, že je docela v pohodě. Ne sice tak jako Mourinho nebo Capello, ale prostě fajn chlápek. To bylo ještě dlouho předtím, než jsme spolu začali bojovat. Byl podzim roku 2009 a já jsem si žil svůj dětský sen. Hrál jsem za nejlepší tým na světě a na Camp Nou mě přivítalo 70 000 diváků. Byl jsem v sedmém nebi — no, možná ne tak úplně. V novinách se o mně psala spousta nesmyslů. Že jsem problémový hráč a tak podobně. Prostě že jsem těžko zvladatelný. Tak jako tak, už jsem tam prostě byl. A Heleně, mé partnerce, i našim synům se tam líbilo. Měli jsme pěkný dům v Esplugues de Llobregat a já byl připraven. Co by se mohlo pokazit?

„Poslyš,“ spustil Guardiola. „U nás v Barçe zůstáváme nohama na zemi.“

„Jasně,“ odpověděl jsem. „Fajn!“

„Takže na tréninky nejezdíme ve ferrari ani v porsche.“

Přikývl jsem, nenaštval jsem se a nespustil: „Co tě, sakra, zajímá, jakým autem jezdím?“ Ve stejnou chvíli jsem si ale pomyslel: Co vlastně chce? Co se mi tím snaží říct? Věřte mi, už nemám zapotřebí snažit se vypadat drsně, přijet někam v nablýskaném fáru a zaparkovat ho na chodník nebo něco podobného. O tom to není. Já auta miluju, jsou mojí vášní. Za jeho slovy jsem cítil něco jiného. Znělo to jako: „Nemysli si, že jsi něco víc!“

Už jsem v té době tušil, že Barcelona je něco jako škola nebo podobná instituce. Hráči byli v pohodě, s nimi nebyl žádný problém. Navíc tam hrál Maxwell, můj bývalý parťák z Ajaxu a Interu. Ale abych byl upřímný, žádný z hráčů se nechoval jako superstar, což bylo zvláštní. Messi, Xavi, Iniesta, celý tým — všichni byli jako malí školáci. Nejlepší hráči světa tam stáli se sklopenými hlavami a já to vůbec nechápal. Bylo to komické. Když trenér v Itálii řekne: „Skákejte,“ hvězdy se na něj podívají a prohodí: „O čem to mluví? Proč bychom měli skákat?“

Tady všichni dělali, co se jim řeklo. Vůbec jsem sem nezapadl, ani trochu. Říkal jsem si: Užij si tuhle příležitost. Neutvrď je v jejich předsudcích. Tak jsem se začal přizpůsobovat a zapadat mezi ostatní. Byl jsem až příliš hodný. Bylo to na hlavu.

Mino Raiola, můj agent a dobrý přítel, se mě ptal: „Co je to s tebou, Zlatane? Nepoznávám tě.“

Nikdo mě nepoznával — nikdo z mých přátel, ani jeden jediný. Začal jsem se cítit pod psa, a tady musím podotknout, že už od doby, kdy jsem hrál za Malmö FF, jsem se držel pořád stejné filozofie: dělám si věci podle sebe. Je mi fuk, co si ostatní myslí, a nikdy jsem kolem sebe neměl rád upjaté lidi. Mám rád lidi, co jezdí na červenou, jestli mi rozumíte. Teď jsem však neříkal, co jsem říkat chtěl.

Říkal jsem, co jsem si myslel, že lidé chtějí, abych říkal. Všechno bylo úplně postavené na hlavu. Jezdil jsem v audi, které jsem dostal od klubu, a na vše jsem přikyvoval tak, jako jsem kdysi přikyvoval ve škole. Nebo lépe řečeno, jako jsem měl přikyvovat, když jsem chodil do školy. Dokonce už jsem na své spoluhráče ani neřval. Byl jsem nudný. Zlatan už nebyl Zlatanem, to se mi naposledy stalo, když jsem chodil do snobské školy Borgarskola, kde jsem poprvé viděl holky ve svetrech od Ralphiho Laurena a já jsem si nadělal do kalhot, když jsem se je snažil pozvat na

rande. Nicméně sezonu jsem začal skvěle. Střílel jsem jeden gól za druhým. Vyhráli jsme Superpohár UEFA. A já hrál výborně, na hřišti jsem dominoval. Přesto jsem byl jiným člověkem. Něco se stalo — nic vážného, aspoň zatím, ale stejně. Byl jsem tišší a tišší a to je nebezpečné — věřte mi. Potřebuju být našťvaný, abych hrál dobře. Potřebuju rvát a dělat kolem sebe kravál. Zato teď jsem to všechno dusil v sobě. Možná to mělo něco společného s těmi novináři. Nevím.

Byl jsem druhým nejdražším přestupem v historii a v novinách o mně psali, že jsem problémové dítě a mám pokřivený charakter, prostě veškeré svinstvo, které si umíte představit. Bohužel jsem cítil ten tlak ze všech stran — že tady v Barçe se musíme chovat slušně a tak dále. A já chtěl nejspíš všem ukázat, že to taky dovedu. To byla ta nejhoupější věc, jakou jsem kdy udělal. Na hřišti jsem byl pořád skvělý. Ale už to nebyla taková zábava.

Dokonce jsem přemýšlel, že skončím s fotbalem — ale aniž bych předčasně ukončil smlouvu; přece jen jsem profesionál. Ztratil jsem však nadšení a pak přišla vánoční přestávka. Zaletěli jsme si zpátky do Švédska, do lyžařského resortu daleko na severu, kde jsem si půjčil skútr. Kdykoli mám pocit, že v životě stojím na místě, potřebuju nějakou akci. Vždycky řídím jako maniak. Ve svém Porsche Turbo jsem jel 325 km/h a policajty jsem ztratil někde v dálce za sebou. Už jsem v životě udělal tolik šíleností, že na to raději ani nechci myslet, a teď jsem si lítal jako blázen po horách na skútru. Navzdory pár omrzlinám jsem se královsky bavil.

Konečně nějaký nával adrenalinu! Starý Zlatan byl zpátky. Říkal jsem si — proč v tom nepokračovat? Mám prachy v bance. Nemusím otročit tomu idiotskému trenérovi. Místo toho bych si mohl užívat a starat se o rodinu. Měli jsme se úžasně, netrvalo to však dlouho. Když jsme se vrátili do Španělska, přišla pohroma — ne naráz, ale spíš se pomalu blížila, visela ve vzduchu.

Španělsko zasáhla obrovská sněhová bouře. Vypadalo to, jako by Španělé nikdy předtím neviděli sníh, a v kopcích, kde jsme bydleli, byla všude spousta uvězněných aut. Mino, ten tlustý idiot — chci říct, ten úžasný tlustý idiot, aby nedošlo k nějakému nedorozumění — se v polobotkách a letním sáčku třepal jako ratlík a přesvědčil mě, abych vzal audi. O chvíli později už jsem věděl, že to byla pěkná blbost. Cestou dolů z kopce jsme nad autem ztratili kontrolu, skončili v betonové zdi a totálně odrovnali celou pravou nápravu.

Spousta kluků z týmu během vánice bourala, ale nikdo auto neroztřískal jako já. Vyhrál jsem tedy pomyslnou soutěž v bourání týmových aut, všichni jsme se tomu zasmáli a já jsem stále ještě chvíli mohl být sám sebou. Pořád jsem se cítil celkem dobře. Potom si ale Messi zašel promluvit s trenérem. Lionel Messi je fantastický. Je naprosto úžasný. Neznám ho zase tak dobře, každý jsme úplně jiný. Do Barçy přišel, když mu bylo třináct. V téhle kultuře vyrostl, a tak s tou pitomou „školou“ nemá žádný problém. Hra celého týmu se točí kolem něj, což je přirozené — je geniální. Ale teď jsem byl v týmu já a dával jsem víc gólů než on. A tak šel za Guardiolum a řekl mu: „Už nechci hrát na pravém křídle. Chci hrát uprostřed.“

Já jsem byl střední útočník. Guardiolovi to ovšem bylo úplně fuk a změnil taktické rozestavení. Ze stylu 4—3—3 přešel na 4—5—1, ve kterém mě postavil na hrot a Messi hrál hned za mnou. Mě tím ale úplně odstavil. Míče chodily přes Messiho a já nemohl hrát svou hru. Na hřišti potřebuju být volný jako pták. Chci být rozdílovým hráčem na každé úrovni. A Guardiola mě obětoval. Taková je pravda. Úplně mě vpředu zavřel. Jasně, chápu jeho dilema, Messi byl hvězda.

Guardiola ho musel poslouchat. Ale stejně! Nastřílel jsem za Barçu spoustu gólů a podával jsem parádní výkony. Nemohl

přece změnit celý tým tak, aby vyhovoval jednomu hráči. Proč mě pak, sakra, vůbec kupoval? Nikdo za mě přece nezaplatí takové peníze, aby mě pak na hřišti takhle omezoval. Guardiola musel brát ohled na nás na oba a atmosféra ve vedení klubu samozřejmě houstla. Byl jsem jejich největší investicí v historii a s novým rozestavením jsem nebyl spokojený. Byl jsem příliš drahý na to, aby mě mohli nechat našťvaného. Txiki Begiristain, sportovní ředitel, trval na tom, abych šel za trenérem a promluvil s ním:

„Běž to vyřešit!“

Nelíbilo se mi to. Jsem hráč, který bere okolnosti takové, jaké jsou. „Oukej, dobře, udělám to.“

Jeden kamarád mi řekl: „Zlatane, vypadá to, jako by si Barça koupila ferrari a jezdila s ním jako s fiatem,“ a já si říkal, že tohle je celkem správný pohled na věc. Guardiola ze mě udělal jednoduššího a hlavně horšího hráče. A to je ztráta pro celý tým.

Tak jsem za ním zašel. Bylo to na hřišti, během tréninku, a já si dával pozor, nechťel jsem, aby z toho vznikla hádka, a taky jsem mu to dal najevo.

Řekl jsem mu: „Nechci bojovat. Nechci vést válku. Chci jen probrat pár věcí,“ a on přikývl.

Zdálo se mi, že vypadal trochu vyděšeně, tak jsem to ještě jednou zopakoval.

„Jestli si myslíte, že se chci hádat, půjdu si po svých. Jen si chci promluvit.“

„To je v pohodě, rád s hráči mluvím.“

„Podívejte,“ pokračoval jsem, „nevyužíváte naplno můj potenciál. Pokud jste chtěl jen kanonýra, měl jste si koupit Inzaghiho nebo někoho podobného. Já potřebuju prostor, potřebuju být volný. Nemůžu prostě celou dobu lítat po hřišti nahoru dolů. Vážím 98 kilo. Nejsem na to stavěný.“

Zamyslel se nad tím. Vždycky se nad vším jen zamyslel a pak to nějak přešel.

„Myslím, že takhle klidně můžeš hrát.“

„Nemůžu. To už by bylo lepší, kdybyste mě posadil na lavičku. Při vši úctě, naprosto vás chápu, ale vy mě obětujete ve prospěch jiných hráčů. Jenže to nefunguje. Je to podobné, jako byste si koupil ferrari, ale jezdil s ním jako s fiatem.“

Popřemýšlel o tom o něco víc.

„Oukej, možná to byla chyba. Je to můj problém a vyřeším ho.“

Byl jsem šťastný. Trenér se chystal problém vyřešit. Odešel jsem veselejším krokem, ale pak se ke mně Guardiola otočil zády. Skoro se na mě nepodíval, a to nejsem člověk, kterého by něco takového mělo naštvat, to vůbec. A i navzdory své nové pozici jsem pokračoval ve výborných výkonech. Přidával jsem další góly — i když ne tak hezké jako ty, které jsem střílel v Itálii. Hrál jsem příliš vysunutý na hrotu. Už to nebyl ten starý dobrý „Ibrakadabra“, ale i tak... Hráli jsme v Lize mistrů proti Arsenalu na jejich novém stadionu Emirates a naprosto jsme je přehrávali. Atmosféra byla divoká a prvních dvacet minut bylo absolutně neuvěřitelných. Na začátku druhého poločasu jsem dal góly na 1:0 a 2:0, oba opět nádherné, a pomyslel jsem si: Koho zajímá nějaký Guardiola? Prostě budu makat!

Potom mě vystřídal a Arsenal se dostal do zápasu, když nejprve snížil na 1:2 a nakonec dokázal i vyrovnat na 2:2, což pro nás bylo hodně špatné. A pak jsem si zranil lýtkový sval. Obvykle bývají trenéři něčím takovým znepokojeni. Zraněný Zlatan by v každém týmu znamenal velký problém. Ale Guardiola zůstal chladný jako led. Neřekl ani slovo. Byl jsem mimo hru tři týdny a on za mnou ani jednou nepřišel a nezeptal se: „Jak jsi na tom, Zlatane? Budeš moct v dalším zápase nastoupit?“

Neřekl ani dobré ráno. Ani jediné slovo. Vyhýbal se očnímu kontaktu. Kdykoli jsem vešel do místnosti, on z ní odešel. Co se děje? pomyslel jsem si. Udělal jsem něco? Vypadám divně? Plácám nesmysly? Všechny tyhle věci mi vrtaly hlavou a v noci mi nedávaly spát.

Musel jsem na to neustále myslet. Ne snad proto, že bych potřeboval, aby mě měl Guardiola rád. Pokud jde o mě, klidně mě může nenávidět. Nenávist a pomstychtivost mě ještě více vyburcují. Teď jsem byl ale vykolejený. Baval jsem se o tom i se spoluhráči, ale nikdo neměl ponětí, co se stalo. Ptal jsem se Thierryho Henryho, který v té době vysedával na lavičce. Thierry Henry je nejlepším střelcem v historii francouzské reprezentace. Je to vynikající fotbalista. A vynikající byl i tehdy, a taky to pod Guardiolou neměl lehké.

„Nemluví se mnou, nepodívá se mi do očí. Co myslíš, že se stalo?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení,“ odpověděl Henry.

Dokonce jsme o tom začali žertovat, bavili jsme se stylem: „Hej, Zlatane, už jsi dneska navázal oční kontakt?“ „Ne, ale zahlídl jsem jeho záda.“ „Super, děláš pokroky!“ Prostě podobné hlouposti, trochu mi to pomáhalo. Ale fakt mi to lezlo na nervy a každý den, každou hodinu jsem se sám sebe ptal: Co jsem udělal? Co se děje? Ale nepřišel jsem na nic. Jen jsem tušil, že jeho přezíravost musela mít něco společného s naším rozhovorem o mé pozici. Jiné vysvětlení prostě nebylo. A pokud by to byla pravda, bylo by to vážně absurdní. Chtěl mě vyvést z míry před dalším pohovorem? Snažil jsem se k němu přijít a podívat se mu do očí, ale vyhýbal se mi. Vypadal našťvaně. Samozřejmě že jsem si s ním mohl naplánovat schůzku a zeptat se, co se děje. Ale tohle bych nikdy neudělal. Už jsem se před ním ponižoval dost. Tohle byl jeho problém.

Tedy ne že bych tehdy věděl, o co šlo. Doteď to nevím, nebo možná... Myslím, že tenhle člověk nedokáže zvládat silné osobnosti. Potřebuje poslušné školáky. A co je ještě horší, utíká od problémů. Nedokáže jim čelit, podívat se jim do očí, a to všechno ještě zhoršilo.

A že se situace opravdu zhoršila.

Z Islandu se nad kontinent rozšířil sopečný popel. Všechny lety v celé Evropě byly zrušeny nebo odloženy, nás přitom čekal zápas na San Siru proti Interu Milán. Jeli jsme autobusem. Nějaký chytrák v Barceloně si myslel, že je to dobrý nápad. Už jsem byl tehdy po zranění v pořádku, nicméně cesta to byla katastrofální. Jelo se šestnáct hodin a do Milána jsme dorazili vyřízení. Čekal nás dosud nejdůležitější zápas, semifinále Ligy mistrů, a já byl připravený na bučení a hysterii fanoušků na mém bývalém domácím stadionu: žádný problém — vlastně právě naopak. Tyhle věci mě ještě víc motivují. Jinak byla situace hrozná a myslím si, že Guardiola měl z Mourinha mindrák.

José Mourinho je velká hvězda. Dokázal už vyhrát Ligu mistrů s Portem. Kdysi mě v Interu trénoval a je to fajn chlap. Když se poprvé setkal s Helenou, pošeptal jí: „Heleno, máš jeden jediný úkol. Dopřej Zlatanovi dobré jídlo, dostatek spánku a postarej se, aby byl šťastný.“ Ten chlap si říká, co se mu zlíbí. Ale mám ho rád. Stojí v čele své armády. Ale taky má o lidi zájem. Když jsem hrál v Interu, neustále mi posílal zprávy a ptal se, jak se mám. Je přesným opakem Guardioly. Pokud Mourinho v místnosti rozsvítí, Guardiola zatáhne závěsy. Myslím, že se mu Guardiola snažil vyrovnat.

„Dnes před námi nestojí Mourinho. Čeká nás Inter,“ říkal nám, jako by si snad myslel, že v kabině sedíme a čekáme, že budeme hrát fotbal proti trenérovi. Pak pokračoval ve svém filozofování.